CINEBAIX
C/ Joan Batllori, 21 | 08980 Sant Feliu de Llobregat
93 666 18 59 | cinebaix@cinebaix.com
www.cinebaix.cat
Segueix-nos a:

El mal padre

Direcció: Roberto Bueso **Guió:** Roberto Bueso, Óscar Díaz Cruz **País:** Espanya **Durada:** 119 min **Any:** 2026 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Eduard Fernández, Adam Jezierski, Francesco Carril, Meritxell Calvo... **Música:** Raquel Sànchez **Fotografia:** Alex Catalán **Distribuïdora:** Caramel Films **Estrena a Espanya:** 20/11/2026
No recomanada per a menors de 16 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

Santiago Balmes, cèlebre escriptor i acadèmic, reuneix els seus tres fills abans de Nadal per fer-los una petició: passar uns dies junts a la casa costanera on estiuejaven en la seva infantesa. Per als germans, distanciats del seu pare des que anys enrere abandonés la família per una altra dona, la invitació es converteix en una oportunitat per confrontar velles ferides i tractar d'entendre qui és el seu pare. Especialment per a l'Alberto, el fill petit, a punt de convertir-se en pare per primera vegada. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Eduard Fernández desborda talent a 'El mal padre', la gran sorpresa del Festival de Sant Sebastià

Roberto Bueso (*La banda*) sorprèn amb aquest drama intimista familiar amb ressons de Bergman

Què li passa al cinema espanyol amb els pares? De *Cinco lobitos* a *El ser querido* passant per *Querer* i *El mal hijo*, la nostra cinematografia s'ha poblat en els darrers anys de patriarques nefastos, maldestres, dèspotes i insípids. A aquesta llarga llista s'hi suma ara ***El mal padre*** ja des del títol, un impecable drama paternofilial que competeix al Festival de Sant Sebastià per la Conquilla d'Or. I amb raó, ja que està entre el millor cinema espanyol de l'any.

La pel·lícula arrenca amb el fill petit observant aterrit una ecografia del seu futur nadó. És el personatge que ens guiarà per aquest drama intimista amb traces bergmanianes o, si més no, del **Woody Allen més bergmanià**, el de *Interiores* o *September*. És també la primera troballa de la pel·lícula, aconseguir que ens identifiquem amb aquest home que tem ser tan mal pare com el seu propi i a qui Adam Jezierski encarna des de la fragilitat i la tendresa.

Una altra de les decisions encertades del director Roberto Bueso, que ja va demostrar la seva elegància i subtilesa com a narrador a *La banda*, és la de no mostrar el protagonista fins passada una bona estona. El coneixem en off i no per les seves accions sinó per l'efecte que causa en els seus tres fills. El petit, que ja coneixem. La mitjana, superbament interpretada per **Meritxell Calvo**. I el més gran, un aplaudiment per a **Francesco Carril** i aquesta mena de Kendall Roy atabalat al qual interpreta.

Els tres germans acudeixen a reunir-se amb el seu progenitor de mala gana. El macguffin és molt clàssic. El pare està malalt i la seva madrastra, per la qual ell els va abandonar quan eren petits, els demana que passin la Nit de Nadal amb ell. La seva presentació és un moment de pura delectació dramàtica. Inclou fins i tot una baixada d'escales digna de *El crepúsculo de los dioses*. Veiem un actor interpretant un paper en la ficció.

Aquest actor és **Eduard Fernández** i torna a demostrar que és un dels millors intèrprets del nostre cinema. En aquest cas, com ja va fer a *La hija de un ladrón*, ficant-se a la pell d'aquesta mena de pares que, quan te'ls creues a la vida, et fan agrair profundament el que vas tenir tu. El tipus va donant avisos al llarg del metratge, meticulosament esquitxats en aquestes escenes de dinars i sopars més propis del cinema gal, però deixa al descobert la seva monstruositat en un pla seqüència a la platja que és història del cinema espanyol.

Per com n'és d'excèntric i aquests abrics amb coll de pells pot recordar un Royal Tenenbaum castís, però passat per Maig del 68. I resulta tan interessant i atípic en una pel·lícula espanyola com aquest passat comunista del personatge i el retrat d'aquest món intel·lectual i cultural d'esquerres representat pels seus amics, el grupet d'antics camarades que interpreten actors tan solvents com Sonia Almarcha.

El mal padre és la pel·lícula de l'any sobre com n'és de difícil estimar un pare dolent. Per la posada en escena, sòbria, elegant, subtil. Per com n'és de conscienciós el guió. Per les superbes interpretacions. I, sobretot, per la contradicció que retrata, la d'un filòsof que ha consagrat la seva vida a escriure un tractat sobre ètica i que, a la seva vida, ha fracassat absolutament en posar-la en pràctica.

Andrea G. Bermejo – 20minutos.es

https://www.fotogramas.es/peliculas-criticas/a73831842/el-mal-padre-pelicula-critica-opinion-eduard-fernandez/

https://www.20minutos.es/cinemania/noticias/eduard-fernandez-mal-padre-festival-san-sebastian_7038552_0.html